

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.811 van 18 december 2012
in de zaak A. 203.460/XIV-33.939**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Herman De Ponthiere
kantoor houdend te 8900 Ieper
Veemarkt 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 januari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 72.347 van 21 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8094 van 9 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 november 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Nathalie Lentz, die loco advocaat Herman De Ponthiere verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 19 januari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 26 augustus 2011 niet-ontvankelijk.

Op 30 september 2011 stellen de verweerders tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt die beslissing met een arrest van 21 december 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”, van “het beginsel van de eenheid van rechtspraak”, van “het beginsel van de bewijskracht van de stukken” en van “het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

In een eerste onderdeel citeert de verzoekende partij uit het bestreden arrest dat het administratief dossier een attest van de Oekraïense ambassade van 4 februari 2009 en twee brieven van de raadsman van de huidige verweerders aan de ambassade van Azerbeidzjan van 10 september 2006 en 7 december 2006 bevat, dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet blijkt dat de huidige verzoekende partij met dat attest en die brieven rekening heeft gehouden en dat het zorgvuldigheidsbeginsel dus is geschonden. De rechter in vreemdelingenzaken had die brieven van de raadsman van de verweerders niet mee in overweging mogen nemen omdat zij pas gedurende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, met name op 30 september 2011, en de verzoekende partij er dus geen rekening mee kon houden bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing op 26 augustus 2011. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De verzoekende partij acht op die wijze de thans in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden.

In een tweede onderdeel citeert de verzoekende partij uit het bestreden arrest dat het administratief dossier een attest van de Oekraïense ambassade van 4 februari 2009 bevat en dat uit de aanvankelijk bestreden beslissing niet blijkt dat de huidige verzoekende partij met dat attest rekening heeft gehouden. Zij geeft toe dat het attest zich in het administratief dossier bevond, doch dat het haar niet toekomt het administratief dossier “uit te vlooien” naar mogelijke stukken die enige relevantie voor de beoordeling van de aanvraag zouden hebben. In die aanvraag wordt zelfs niet naar de kwetsieuze stukken verwezen, terwijl in een aanvraag minstens expliciet melding moet worden gemaakt van de stukken in het administratief dossier. Volgens de verzoekende partij zijn de verweerders zelf onzorgvuldig geweest door in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet te verwijzen naar

de door de Oekraïense ambassade afgeleverde attesten en er in hun beroepsschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen plots wel melding van te maken. De verzoekende partij acht op grond daarvan ook de overige aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden.

5. In de memorie van antwoord stellen de verweerders dat de verzoekende partij niet de feitelijke onjuistheid aantoont van de vaststelling in het bestreden arrest dat het administratief dossier 2 brieven van hun raadsman aan de ambassade van Azerbeidzjan bevat. Die brieven zijn bovendien niet determinerend omdat de republiek Azerbeidzjan pas na het vertrek van de verweerders onafhankelijk is geworden. De verweerders besluiten dat de verzoekende partij er dus van op de hoogte was dat zij geen verblijfsrecht in Azerbeidzjan hebben en dat de verzoekende partij geen belang bij het eerste onderdeel van het middel heeft.

Wat betreft het attest van de Oekraïense ambassade, voeren de verweerders aan dat van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij een zo belangrijk aspect grondig onderzoeken en daarbij dat document niet overslaan. De verzoekende partij heeft geen blijk van de nodige zorgvuldigheid gegeven en daarom is het tweede onderdeel van het middel ongegrond.

6. De verzoekende partij herhaalt het middel in de memorie van wederantwoord.

Beoordeling

7. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt overwogen dat “ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving” en dat “betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land waarvan zij de nationaliteit bezitten”. Verder wordt vastgesteld dat “betrokkenen beweren dat zij noch in Oekraïne, noch in Azerbeidzjan, noch in enig ander land over een verblijfsrecht beschikken, maar zij staven hun beweringen niet met de nodige bewijsstukken” en dat “zij niet (aantonen) dat zij de inspanningen hebben gedaan om te achterhalen of zij effectief geen verblijfsrecht hebben of zouden kunnen bekomen in een van

deze landen” zodat “de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze (bijgevolg) niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid”.

De verzoekende partij betwist niet dat het attest van de Oekraïense ambassade van 4 februari 2009 zich in het administratief dossier bevond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen onwettige beoordeling van de toepassing van de zorgvuldigheidsplicht in de aanvankelijk bestreden beslissing gemaakt door te stellen dat de verwerende partij met dat attest rekening had moeten houden, noch heeft hij met die beoordeling een andere in het middel aangehaalde bepaling of beginsel geschonden. Het komt de Raad van State niet toe zich in de plaats van de annulatierechter te stellen en zelf te oordelen of een bepaalde handelwijze van het bestuur al dan niet zorgvuldig is. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

In het bestreden arrest wordt verwezen naar 2 brieven van de raadsman van de huidige verweerders van 10 september 2006 en 7 december 2006 aan de ambassade van Azerbeidzjan waarmee wordt gevraagd te bevestigen dat de verweerders niet als staatsburgers van Azerbeidzjan worden aanzien. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt niet dat deze brieven zich in het administratief dossier bevinden doch dat zij door de huidige verweerders pas als stukken bij hun beroepsschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden gevoegd. Bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter, mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die brieven niet in zijn beoordeling betrekken, vermits de verwerende partij er bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing geen kennis van had. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 72.347 van 21 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerders worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen